

Sådan kommer der altså altid forskellige hensyn ind i billedet, og så må man prøve at give dem en politisk prioritering. Men det afgørende, synes jeg, er, at de, der producerer den store mængde af fødevarer i verden, vil være parat til at liberalisere samhandelen yderligere. Det er det, det hele går ud på.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Det skal også blive min sidste, og det er til hr. Kent Kirk.

Jeg synes, det er udmærket, at vi får den diskussion om liberaliseringens glæder og sorger, men jeg vil blot minde hr. Kent Kirk om, at den opstod, da hr. Peter Duetofts lunte omsider blev for kort, efter at han havde hørt tre på hinanden følgende indlæg fra borgerlige ordførere, som ikke nævnte nogen af ulemperne ved liberalisering. Så tak for diskussionen.

Keld Albrechtsen (EL):

Det spørgsmål, som er sat til debat af SF – og det er jo et godt spørgsmål at få til diskussion – er jo i virkeligheden, hvordan vi kan være med til at støtte en social og miljømæssigt bæredygtig udvikling ikke alene hos os selv, men også – og i ganske særlig grad – hos ulandene.

På den baggrund vil jeg indlede med at sige, at som vi ser det i Enhedslisten, er forudsætningen for, at der kan komme en bæredygtig udvikling i verden og herunder også i ulandene, faktisk, at vi bryder med det system, som er etableret i WTO, GATT og EU – det system, som grundlæggende bygger på princippet om den liberalistiske frihandel og den kapitalistiske fri konkurrence.

Det er efter vor mening et økonomisk system, der er lige så forældet som den form for planøkonomi, der fandtes i Østeuropa. Det er et økonomisk system, som har det tilfælles i øvrigt med den nu ruinerede østeuropæiske planøkonomi, at den sætter væksten som mål. Vækst for sin egen skyld er målet, og midlerne er denne blinde konkurrence, som bestemmer samfundenes udvikling, uden at mennesket ved brug af sin fornuft er i stand til at gribe ind dér, hvor det går galt.

Det er det grundlæggende problem, vi står over for her i Danmark og på globalt plan. Det er denne kapitalistiske vækst, der er årsagen til, at arbejdsløsheden vokser og flere og flere udstødes af arbejdsmarkedet i Danmark, og sådan vil det fortsætte både herhjemme og i de

fattige ulande, så længe vi ikke bryder med disse mekanismer.

Det er efter Enhedslistens mening det helt afgørende at holde sig for øje, hvis man skal have en fornuftig debat om disse spørgsmål. Det var i øvrigt også årsagen til, at vi stemte imod Danmarks ratifikation af GATT-aftalen.

Vi mener også, der er en selvmodsigelse i det fremsatte dagsordensforslag, når der på den ene side henvises til WTO-systemet og i samme dagsorden tales om en bæredygtig udvikling. Så er man i virkeligheden i færd med at modsige sig selv.

Det instrument, som man efter vores mening primært kan tage i brug for at fremme en socialt og miljømæssigt god udvikling i ulandene, er først og fremmest, at vi åbner vores egne markeder – altså afvikler vores egen protektionisme, som er vendt mod ulandenes eksportmuligheder – og at vi samtidig giver ulandene en god ulandsbistand samt tager fat på gældsspørgsmålet. Gældsproblemet i ulandene er i virkeligheden et af de fundamentalt allerstørste problemer, og det er jo bl.a. skabt derigennem, at Vestens våbenfirmaer gennem mange år, mange årtier har solgt en masse våben til korrupte og diktatoriske regimer i ulandene, som så har optaget store lån i de vestlige banker for at finansiere alle disse våbenindkøb, og som derefter har måttet gå tiggergang til Verdensbanken og måttet underskrive forfærdelige aftaler med Verdensbanken, der derefter sender regningen videre til den fattige befolkning i disse lande.

Det er naturligvis en forenklet fremstilling af den samlede mekanisme, men det er nu engang i hovedsagen sådan, den globale sammenhæng er. Derfor må vi først og fremmest gå ind med en bistand, der gør det muligt for disse lande at komme ud af den gældsfulde, som deres totalt uansvarlige, diktatoriske og korrupte regimer har ført dem ind i, vel at mærke i samarbejde med de multinationale vestlige selskaber. Hele den side af sagen kommer man ikke uden om, hvis man vil frem mod en socialt og miljømæssigt god udvikling i ulandene.

Ydermere synes jeg, det må slås fast, at ulandene har behov for at kunne opbygge økonomiske sektorer uden for det globale frihandelsystem. De har efter min mening behov for og ret til at kunne iværksætte både statsstøtteprogrammer og beskyttelsestold og andet, som kan beskytte, at de opbygger deres egen produktion på de områder, hvor de har brug for at få etableret bare den mest minimale forsyning til deres